

Arrest

nr. 270 690 van 30 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 januari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 september 2020 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse zoon. Op 18 februari 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Op 3 mei 2021 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse zoon.

Op 25 oktober 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5ae lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.05.2021 werd ingediend door

[...]

om de volgende reden geweigerd:

□ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende opnieuw een aanvraag gezinshereniging in als bloedverwant in opgaande lijn van zijn meerderjarige Nederlandse zoon, de genaamde P.G. (RR: [...]) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 4° dat het om bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon vóór de komst naar België en tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene legde allerhande stukken voor waarmee hij het ten laste zijn van zijn zoon van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, hij voldoet niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit zou moeten blijken ontoereikend zijn, blijkt uit het dossier dat betrokkene, reeds voorafgaand aan de aanvraag, zelf geruime tijd tewerksteld is. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Het dossier bevat bovendien ook geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. Het voorgelegde attest waaruit moet blijken dat zij geen onroerend goed bezit in het land van herkomst, het attest waaruit moet blijken dat zij tijdens de 'verslagperiode' geen inkomsten heeft ontvangen, alsook de voorgelegde geldstortingen zijn niet meer relevant.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat betrokkene ook in België geenszins ten laste valt van referentiepersoon. Betrokkene is een volwassen man dewelke perfect zelf in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, en hij blijkt daar ook in België in te slagen. Het ten laste zijn mag niet het gevolg zijn van illegaal verblijf in een derde land, een andere lidstaat, of België. Er is geen sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie zoals vereist in onderhavige verblijfsprocedure. Gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat betrokkene het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden de overige ten laste-argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn.

Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"ENIG MIDDEL:

SCHENDING VAN ARTIKEL 40bis VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN,

SCHENDING VAN ARTIKEL 2.2d VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 29 APRIL 2004 BETREFFENDE HET RECHT VAN VRIJ VERKEER EN VERBLIJF OP HET GRONDGEBIED VAN DE LIDSTATEN VOOR DE BURGERS VAN DE UNIE EN HUN FAMILIELEDEN,
EN

SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL ALS ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing stelt in essentie dat verzoeker is tewerkgesteld en om die reden niet als ten laste van zijn zoon kan beschouwd worden. Zij stelt dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie diende te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon vóór de komst naar België en tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Wat betreft de interpretatie van het begrip "ten laste", kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (par. 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539).

6

"Op de tweede vraag, sub a en b, moet dan ook worden geantwoord dat artikel 1, lid 1, sub d, van richtlijn 73/148 aldus moet worden uitgelegd dat onder „te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Artikel 6, sub b, van deze richtlijn moet aldus worden uitgelegd dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid."

Deze invulling van het begrip "ten laste" werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het-familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).

(...)

24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.

(...)

Tweede vraag

29 Met zijn tweede vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het feit dat een familielid wegens persoonlijke omstandigheden zoals leeftijd, beroepsopleiding en gezondheid wordt geacht goede vooruitzichten te hebben om werk te vinden en bovendien voornemens is om in het gastland te werken, van invloed is op de uitlegging van de in die bepaling genoemde voorwaarde dat hij „ten laste” is.

30 In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, punt 33).

31 Daaruit volgt dat, zoals in wezen is betoogd door alle belanghebbenden die opmerkingen hebben ingediend bij het Hof, eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland, waardoor de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie eventueel niet langer ten laste is van die burger wanneer hij het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen, niet van invloed kunnen zijn op de uitlegging van de voorwaarde dat hij „ten laste” is als bedoeld in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38.

32 Bovendien zou een andere oplossing, zoals de Commissie op goede gronden heeft betoogd, die bloedverwant in de praktijk beletten werk te zoeken in het gastland en daardoor afbreuk doen aan artikel 23 van deze richtlijn, dat een dergelijke bloedverwant uitdrukkelijk toestaat, indien hij het verblijfsrecht geniet, aldaar een activiteit als werknemer of zelfstandige uit te oefenen (zie naar analogie arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 20).

33 Bijgevolg dient op de tweede vraag te worden geantwoord dat artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het feit dat een familielid wegens persoonlijke omstandigheden zoals leeftijd, beroepsopleiding en gezondheid wordt geacht goede vooruitzichten te hebben om werk te vinden en bovendien voornemens is om in het gastland te werken, niet van invloed is op de uitlegging van de in die bepaling genoemde voorwaarde dat hij „ten laste” is."

Aldus kunnen rechtstreekse bloedverwanten slechts een verblijfsrecht verkrijgen indien ze materieel ondersteund worden door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun basisbehoeften kunnen voorzien en voor zover die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst.

De noodzaak van materiële steun moet bestaan in het land van herkomst, en niet meer na de aanvraag. (zie ook mededelingen Europese Commissie van 2 juli 2009)

In casu wordt reeds door de voorlegde bewijzen van het versturen van geld door verzoekers zoon aan verzoeker en zijn echtgenote gedurende een lange periode het bewijs geleverd dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger. (zie arrest Reyes) Deze stukken worden in de bestreden beslissing niet onderzocht, en meer ze worden zelfs "niet meer relevant" genoemd. (zie stuk 4, onderdeel 6)

Dit is strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie en is kennelijk onredelijk.

Verzoeker is toegekomen op 8 augustus 2020 en heeft op 8 september 2020 gevraagd zich bij zijn zoon te mogen voegen. Het is kennelijk onredelijk om te vereisen dat de toestand van ten laste zijn diende aan te houden tot op het moment van de tweede aanvraag.

In casu werd een eerste aanvraag ingediend op 8 september 2020, en een tweede aanvraag op 3 mei 2021 waarbij bijkomende stukken omtrent het ten laste zijn in Armenië werden voorgelegd. 8 september 2020 is te aanzien als “het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan”.

Er liggen afdoende bewijzen voor dat verzoeker tot aan zijn komst in België, op 8 augustus 2020 (zie stempel in zijn paspoort) in zijn land van oorsprong of herkomst ten laste was van zijn Nederlandse zoon.

Door te stellen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het ‘ten laste’ zijn, schendt de bestreden beslissing de richtlijn artikel 2.2 van de richtlijn 2004/38/EG zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie en artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissing maakt niet duidelijk dat bij het nemen ervan rekening gehouden werd met alle voorgelegde bewijsstukken.

De bestreden beslissing vermeldt nergens welke stukken in de overweging werden opgenomen. Verzoeker heeft een uitgebreid stukkenbundel voorgelegd dat in de bestreden beslissing onbesproken blijft.

Het bovenstaande maakt duidelijk dat bij het nemen van de bestreden beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris niet met alle voorgelegde stukken rekening heeft gehouden.

Aldus heeft de overheid niet op een zorgvuldige wijze gehandeld.

Dit wordt ook op pijnlijke wijze duidelijk waar de tweede aanvraag van verzoeker gedateerd wordt op 1 juni 2021 terwijl deze op 3 mei 2021 werd ingediend.

Er dient aldus vastgesteld te worden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van juiste feitelijke gegevens. De bestreden beslissing baseert zich op foutieve, want onvolledige feitelijke gegevens.

Aldus wordt niet alleen het zorgvuldigheidsbeginsel, maar ook de materiële motiveringsplicht geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens en dat zij die niet correct heeft beoordeeld. De materiële motiveringsplicht wordt dan ook geschonden.

Verzoeker toont afdoende aan dat hij voldoet aan de voorwaarden als familielid van een EU-onderdaan en hij voldoet aldus aan de bepalingen van artikel 40bis, §2, 4° vreemdelingenwet. De bestreden beslissing schendt dan ook dit artikel 40bis vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond.”

2.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van 40bis, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt:

*“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
[...]*

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”.

Verzoeker, die gezinshereniging aanvraagt in functie van zijn Nederlandse zoon, dient aan te tonen dat hij “ten laste” is van de referentiepersoon. Voor de interpretatie van het begrip “ten laste”, zoals voorzien in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. Het Hof oordeelde reeds dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid moet worden beoordeeld of deze vreemdeling, gezien zijn economische en sociale toestand, niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia*; HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Reyes*).

Het determinerend motief van de weigeringsbeslissing is het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, reeds voorafgaand aan zijn aanvraag, reeds geruime tijd tewerkgesteld is. Hieruit blijkt dat verzoeker in staat is om te werken, bestaansmiddelen te genereren en aldus niet ten laste is. Bijkomend wordt gemotiveerd dat er geen sluitend bewijs werd voorgelegd dat verzoeker onvermogen was en reeds ten laste zou zijn geweest in het land van herkomst. Verweerder concludeert dat verzoeker zelf in staat is om te voorzien in zijn levensonderhoud en stelt vast dat er *in casu* geen sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie zoals vereist in de onderhavige verblijfsprocedure.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in het land van herkomst en niet meer na de aanvraag. Ter ondersteuning van zijn betoog verwijst verzoeker naar de Mededeling van de Europese Commissie over de interpretatie van de voorwaarde van het “ten laste” zijn van 2 juli 2009. Hij betoogt dat hij reeds een eerste aanvraag gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon indiende op 8 augustus 2020 en dat niet van hem verwacht kan worden dat de toestand van ten laste zijn aangehouden wordt tot het ogenblik van zijn tweede aanvraag op 3 mei 2021. Er liggen volgens verzoeker voldoende stukken voor waaruit blijkt dat hij tot zijn aankomst op het grondgebied ten laste was van zijn zoon. Verweerder heeft volgens verzoeker deze stukken onterecht onbesproken gelaten.

In de eerste plaats dient de Raad op te merken dat verzoekers aanvraag van 8 augustus 2020 geweigerd werd. In de bijlage 20 van 18 februari 2021 oordeelde verweerder dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoeker in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Daarenboven werd reeds eerder opgemerkt dat verzoeker reeds voor het indienen van zijn verblijfsaanvraag effectief aan het werk was. Het administratief dossier bevat een stuk uit de Dolsis databank waaruit blijkt dat verzoeker sinds 23 november 2020 tewerkgesteld is. Uit het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie en de mededeling van de Europese Commissie, waarnaar verzoeker verwijst, blijkt enkel dat de vraag of de betrokkene *in theorie* zou kunnen werken niet relevant is (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad (COM (2019) 313). *In casu* was verzoeker reeds daadwerkelijk aan het werk, wat hij overigens niet betwist. De Raad dient op te merken dat verzoeker niet ontkent dat hij zelf in staat is om te voorzien in zijn levensonderhoud. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat verweerder kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat verzoeker bezwaarlijk als ten laste kan worden beschouwd gezien hij zelf in zijn onderhoud kan voorzien door middel van bestaansmiddelen uit arbeid. Het tegendeel staat haaks op de voorwaarden voor het verblijfsrecht dat hij erkend wenst te zien.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze op determinerende wijze gesteund is op het motief dat uit verzoekers tewerkstelling volgt dat hij niet ten laste is van de referentiepersoon. Verzoekers kritiek op de beoordeling van de neergelegde stortingsbewijzen en de overige stukken kan dan ook niet tot de nietigverklaring leiden, nu deze gericht is op een overtollig motief.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT